

[Aksel Larsen.]

haardest af Vælgerstrejken, var Regeringens største Parti, Socialdemokratiet, det Parti, som man maa formode Vælgerne dog vil give Hovedansvaret for den forløbne Perodes Politik. Jeg tror, at der ligger et Fingerpeg heri; jeg tror, at Valgets Resultat i den Henseende understreger, hvad vi Kommuner saa tit har sagt, at hvis Styret svigter Folket, saa underminerer det den Tillid, Folket har haft til Styret, og det kan faa alvorlige Følger. Jeg mener naturligvis ikke, at det i og for sig er noget katastrofalt, om Socialdemokratiet eller et andet Parti skulde miste nogle Stemmer eller Mandater, men det kan blive katastrofalt i sine Konsekvenser, for det er nu Tiden, hvor Demokratiet skal se sig vel for. Hvis det ikke er i Stand til at fastholde Befolkningens Tillid, saa er dets Levedygtighed problematisk.

Jeg vil ikke paastaa, at der slet ingenting er foretaget i Tidernes Løb eller i den sidste Rigsdagssamling. Det er der naturligvis. Men man kan dog godt mene, at Resultaterne af Samlingen paa det økonomiske Omraade, og maaske navnlig hvad Bekæmpelsen af Arbejdsløsheden angaar, ikke harmonerer saa godt med den Maade, hvorpaa Statsministerens Aabningstale fra Oktober blev slaaet larmende op i Regeringspressen. Vi erindrer alle sammen, at da man i Sommeren 1938 diskuterede Arbejdsløshedens Højde og Nødvendigheden af, at der blev gjort noget, blev man saavel af Ministrene som af socialdemokratiske Ordførere paa Møder og paa Tryk mødt med den Udtalelse, at man skal lade være med at raabe op, man kan bare vente, til Rigsdagen træder sammen, saa skal Rigsdagen blive stillet over for sit Ansvar, og saa vil der blive gjort noget, som bringer Arbejdsløsheden ned. Man maa undskylde mig, at jeg har svært ved at se, hvilke Handlinger der fulgte paa disse Ord, og jeg har Lov til at sige, at i denne Henseende har nu Vintersamlingen 1938—39 været temmelig mager.

Der er naturligvis gjort noget. Man har faaet nærmere udarbejdet Grundlovsforslaget og faaet vedtaget Grundloven i begge Rigsdagens Ting. Den er nu blevet vedtaget her igen og skal til Folkeafstemning. Det er under alle Omstændigheder et Fremskridt, selv om man jo nok kan mene, at Skridtet ikke er saa stort, som det er ønskeligt. Efter Debatten her i Dag behøver dette imidlertid ikke at være den Svale, som bebuder Sommer. Debatten her i Dag giver absolut ikke de bedste Løfter om foran-

drede Forhold og forandrede Metoder. De ærede fire første Ordførere, der talte her, synes at være skønt enige om, at det vigtigste, det altoverskyggende Spørgsmaal, der staar for os i denne Tid, og det Problem, som alle Tanker herhjemme drejer sig om, det er af udenrigspolitisk Art. De synes imidlertid stort set ogsaa at være enige i dette, at det altoverskyggende, det eneste betydningsfulde, det Spørgsmaal, hvormed alle Tanker drejer sig, det bør man ikke tale om i Danmarks Rigsdag.

Jeg synes, at dette er betænkeligt, og det bliver ikke mindre betænkeligt derved, at det jo ser ud til, at denne Rigsdag skal hjemsendes — det være sig for steds eller paa Ferie, jeg ved det ikke —, før Afgørelsen af dette Problem træffes. Jeg tror ikke, det er heldigt; jeg tror ikke, det er heldigt, at der over for Offentligheden iagttages en saadan Tavshed om dette Spørgsmaal, som dog alle Mennesker tænker over og beskæftiger sig med, maaske med Undtagelse af de ærede Medlemmer Hr. Valdemar Thomsen og Hr. Oluf Pedersen, og navnlig synes det mig, at den Tavshed, der stort set har været om denne Sag i Pressen, egentlig er saa meget mindre heldig, som „Social-Demokraten“s Chefredaktør jo straks efter, at Kendsgerningen om den, skal vi kalde den Forespørgsel, der var rettet til de nordiske Lande, ikke mere lod sig benægte, rullede ud med en ledende Artikel, hvor han kategorisk og ubetinget erklærede, at dette behøvede ikke at diskuteres, Tilbudet skulde antages.

Man kan om det Forslag, der her er stillet — lad mig indskyde, at maaske er Forslag et for stærkt Ord, men enhver ved, hvad jeg forstaar derved —, sige, at det i sig selv egentlig ikke kan regnes for at være saa forfærdelig meget værd, og i det hele viser andres Landes Erfaringer fra den seneste Tid, at saadanne tosidige Traktater kan man ikke tillægge nogen stor eller varig Værdi, i hvert Fald ikke, hvis der ikke paa en eller anden Maade skaffes Garantier for, at Traktaterne bliver varige, og at de bliver overholdt. Men man kan ogsaa sige noget andet, saadan som jeg i Aften-Berlingen ser, at Norges Udenrigsminister Hr. Koht har sagt i en Tale i Oslo i Aftes. Jeg vil gerne have Lov til af denne Tale at citere nogle faa Linier. Norges Udenrigsminister har sagt, at naar der nu er rejst Spørgsmaal om Ikke-Angrebsaftale med en af Stormagterne, er det klart, at vi maa fare varsomt frem. Det Spørgsmaal, som nu rejser sig for os, bliver, om en Ikke-Angrebsaftale med den ene eller